

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 1Sžk/13/2021
Identifikačné číslo spisu: 1018201084
Dátum vydania rozhodnutia: 31. mája 2022
Meno a priezvisko: JUDr. Petra Príbelská
Funkcia: predsedníčka senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:1018201084.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Petry Príbelskej, PhD. a členov senátu JUDr. Anity Filovej a JUDr. Juraja Vališa, LL.M. (spravodajca), v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): W. S. K., E. F. XX, N., právne zastúpený: JUDr. Slavomíra Huszthyová, Za amfiteátrom 10, Košice, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 12, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SPOU-PO-PK-15/2018 z 29. mája 2018, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/120/2018-88 z 30. septembra 2020, takto

rozhodol:

Kasačná sťažnosť sa z a m i e t a .

Účastníkom konania sa právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj len „krajský súd“) rozsudkom č.k. 2S/120/2018-88 z 30. septembra 2020 (ďalej aj len „napadnutý rozsudok“) podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej aj len „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. SPOU-PO-PK-15/2018 z 29. mája 2018 (ďalej aj len „napadnuté rozhodnutie“) v spojení s personálnym rozkazom ministra vnútra SR č. 71 z 3. apríla 2013 (ďalej aj len „personálny rozkaz“ alebo „prvostupňové rozhodnutie“) a vrátenia veci ministrovi vnútra SR na ďalšie konanie. Žalovaný zamietol rozklad žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie, personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 71 zo dňa 3. apríla 2013. Personálnym rozkazom bol žalobca prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „zákon č. 73/1998 Z.z.“ alebo ako „zákon o štátnej službe“), pretože svojím konaním zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť a jeho ponechanie v služobnom pomere príslušníka Policajného zboru (ďalej aj len „PZ“) by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Dôvodom jeho prepustenia bola skutočnosť, že ako policajt - kriminalista, dňa 3. januára 2013 pri objasňovaní trestného činu krádeže podľa § 212 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z.z. trestný zákon (ďalej aj

len „Trestný zákon“) vedeného na Obvodnom oddelení (ďalej aj ako „OO“) PZ Košice - Západ pod ČVS:ORP-4912/ZA-KE-2012 napriek skutočnosti, že jeho spolupracovník B.. S. G. zistil cestou svojho informátora o páchatelovi tohto trestného činu informácie spôsobilé na jeho zaistenie, ako aj zaistenie odcudzeného motorového vozidla zn. Peugeot 306 combi, ev. č. N.-XXXGC, ktoré mu už dňa 2. januára 2013 telefonicky, ako aj dňa 3. januára 2013 po stretnutí osobne oznámil, nevykonal žiadne opatrenie na zaistenie páchatel'a, ale po tom, čo B.. S. G. vyžiadal od poškodenej majiteľky uvedeného motorového vozidla W. B. (ďalej aj len „poškodená“) 500,- € pod zámienkou, že ich použijú ako odmenu pre informátorov, ktorí ich žiadajú, tieto od nej aj spoločne prevzali a odovzdali W. K., ktorý ich mal vyplatiť osobám za vrátenie odcudzeného vozidla. W. K. zabezpečil privezenie odcudzeného vozidla k amfiteátru v Košiciach za účelom jeho prevzatia, kde vyplatil nezistenému mužovi 250,- € s tým, že ostatné vyplatí po vyskúšaní vozidla. Počas skúšobnej jazdy W. K. podľa predchádzajúcej dohody telefonicky vyrozumel B.. S. G. so žalobcom, že už má vozidlo, na základe čoho sa presunuli na ul. Vencovú v Košiciach, kde W. K. aj s vozidlom demonštratívne fiktívne zaistili. Na operačné stredisko Krajského riaditeľstva PZ v Košiciach oznámili vypátranie odcudzeného motorového vozidla a poškodenej následne zo zaplatenej sumy bolo vrátených 250,- eur. Voči osobám, ktoré odcudzené vozidlo na miesto odovzdania priviezli, ani vtedy nevykonali žiadne úkony k ich zaisteniu, čím im umožnili vyhnúť sa trestnej zodpovednosti, nakoľko tieto z miesta ušli.

2. Krajský súd v napadnutom rozsudku poukázal na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, ktoré obsahuje popis administratívneho konania, vyčerpávajúci popis výpovedí jednotlivých svedkov resp. osôb na zistenie a objasnenie skutočného stavu veci (žalobcu, jeho kolegu G., poškodenej, W.. K., W.. Y.L., W.. Z., B.. G., W.. Q., R.. Š., B.. M.) ako aj popis ostatných vykonaných dôkazov (úradný záznam z nahliadnutia nadriadenej do vyšetrovacieho spisu, úradný záznam nadriadenej č. ORPZ-KE-OKP2- 4650-019/2017 zo dňa 22. decembra 2017 ohľadom osôb vykonávajúcich lustráciu vozidiel, písomná odpoveď odboru systémov a komunikácií sekcie informatiky, telekomunikácií a bezpečnosti MV SR č. SITB-OSK4-2018/000361-005 zo dňa 17. januára 2018 v súvislosti s technickými otázkami ohľadom lustrácie vozidiel, a i.). Zároveň uvedené obsahuje zmienku o tom, že v rámci nového odvolacieho konania bolo doplnené dokazovanie v súlade s právnym názorom Najvyššieho súdu SR vysloveným v rozsudku č.k. 8Sžo/221/2015 zo dňa 22. júna 2017. Odvolateľ a jeho právna zástupkyňa boli vopred upovedomení o konaní všetkých výsluchov osôb, zároveň mali možnosť sa na nich aktívne zúčastniť, klásť vypočúvaným osobám otázky a pritom si s nimi konfrontovať prípadné názorové rozdiely, pričom toto právo bolo z ich strany v plnej miere využité.

3. Krajský súd konštatoval, že na činnosť PZ sú kladené vyššie nároky a príslušníci PZ majú väčšiu zodpovednosť za svoje konanie. Ďalej poukázal na to, že žalobca bol prepustený zo služobného pomeru z dôvodu podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z., pričom pokiaľ ide o splnenie zákonnej podmienky na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ, spočívajúcej v tom, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, uviedol, že posúdenie tejto otázky je v každom konkrétnom prípade predmetom správneho uváženia nadriadeného s personálnou právomocou, v rámci ktorého je potrebné vziať do úvahy dĺžku trvania štátnej služby, služobné výsledky, hodnotenia, dovtedajší prínos pre PZ a zohľadniť stanoviská bezprostredných nadriadených i odborovej organizácie a uvážiť aj konkrétne okolnosti konania, predstavujúceho dôvod prepustenia, vrátane postoja policajta k tomuto konaniu. K tomu uviedol, že výsledkom správnej úvahy by mala byť odpoveď na otázku, prečo je vzhľadom na zistené okolnosti viažuce sa osobe dotknutého policajta v záujme štátnej služby, aby bol prepustený zo služobného pomeru.

4. Krajský súd uviedol, že aj posúdenie otázky závažnosti porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti je predmetom správneho uváženia žalovaného a krajskému súdu neprislúcha, aby vlastnou úvahou nahrádzal diskrečné oprávnenie správneho orgánu v otázke naplnenia obsahu právne neurčitého pojmu „porušenie služobnej prísahy a služobných povinností zvlášť hrubým spôsobom“, pretože by tým vstupoval do právomoci orgánu exekutívy, ktorá mu neprináleží. K tomu poukázal na § 27 ods. 2 SSP, z ktorého vyplýva, že preskúmava iba, či rozhodnutie vychádzajúce zo správnej úvahy nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom a teda súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.

5. Krajský súd poukázal na závery žalovaného, podľa ktorých zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy spočívalo v tom, že žalobca nebol čestným a disciplinovaným príslušníkom PZ, keď pri objasňovaní trestného činu krádeže motorového vozidla ku škode W. B. od tejto spoločne s por. S. G. prevzali peniaze za vrátenie jej vozidla, nevykonali žiadne opatrenia na zaistenie osôb, ktoré vozidlo priviezli na dohodnuté miesto, následkom čoho tieto osoby z miesta ušli. Svoje sily a schopnosti teda žalobca nevyvalil na ochranu práv a majetku iného, ale sám do neho zvlášť hrubým spôsobom zasiahol. Zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy podľa žalovaného spočívalo v tom, že žalobca nevykonával riadne služobnú činnosť na úseku svojho služobného zariadenia, keď počas nej svedomite neplnil úlohy uložené mu zákonom (§ 2 ods. 1 písm. b/ zákona č. 171/1993 Z.z.), nariadením nadriadeného (čl. 1 prílohy k N MV SR č. 3/2002 o etickom kódexe príslušníka PZ). Zvlášť hrubé porušenie služobnej povinnosti spočívalo v tom, že žalobca nevykonával riadne štátnu službu, keď sa nezdržal konania, ktoré viedlo k stretu dôležitého záujmu štátnej služby s ostatnými záujmami, mohlo narušiť vážnosť PZ a ohroziť dôveru v tento zbor, čím zvlášť hrubým spôsobom porušil aj základné povinnosti policajta uvedené v § 48 ods. 3 písm. a/, b/, f/, g/ a h/ zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore (ďalej aj len „zákon č. 171/1993 Z.z.“). K tomu krajský súd uviedol, že nemal dôvod spochybníť vyššie uvedenú správnu (voľnú) úvahu žalovaného, ktorá nijako nevybočila z medzí logiky a hľadísk ustanovených zákonom a žalovaný svoju úvahu i náležite zrozumiteľne a preskúmateľne vysvetlil.

6. Podľa krajského súdu z administratívneho spisu, predovšetkým z výpovedí v konaní vypočutých svedkov, vyplynuli skutočnosti uvedené v odôvodnení rozhodnutia žalovaného opísaného v úvodnej časti napadnutého rozsudku a preto sa krajský súd nestotožnil s námietkou, že tvrdenia uvedené v rozhodnutí žalovaného sú v rozpore s obsahom administratívneho spisu, v rozpore s výpoveďami vypočutých svedkov alebo že nebolo žiadnymi relevantnými dôkazmi preukázané, že by sa žalobca dopustil porušenia služobnej prísahy alebo služobných povinností zvlášť hrubým spôsobom. K tomu uviedol, že z dokazovania vykonaného v administratívnom konaní bolo zistené, že žalobca a jeho kolega S. G. (z iniciatívy S. G.) sa snažili zabezpečiť od poškodenej W. B. sumu 500,- € ako odmenu pre informátora, resp. na fingovanú kúpu vozidla odcudzeného poškodenej, pričom možno tiež konštatovať, že aj z toho dôvodu, že uvedenú sumu nemohli zabezpečiť legálnou cestou z príslušného fondu. Uvedenú sumu žalobca a jeho kolega prevzali, po dohode odovzdali informátorovi W. K., ten polovicu z tejto sumy mal vyplatiť osobám za vrátenie odcudzeného vozidla a zvyšnú časť finančných prostriedkov vo výške 250,- € vrátil S. G. a ten následne poškodenej W. B..

7. Krajský súd sa pridrжал svojej konštatácie vyjadrenej v jeho predchádzajúcom rozsudku č.k. 2S 219/13-121 z 3. júna 2015, v zmysle ktorej žalobcovi nemožno uprieť iniciatívu a ochotu pomôcť poškodenej, ale zároveň nemožno ignorovať ostatné vyššie opísané okolnosti prípadu ani akceptovať žalobcom zvolený svojpomocný postup. Krajský súd k tomu uviedol, že úmysel žalobcu sa javil dobrým, keď jeho počínanie možno vnímať ako motivované úmyslom pomôcť poškodenej W. B., avšak uvedené platí však s dôvetkom, že žalobca nebol v čase rozhodnom pre posúdenie veci bežným občanom pomáhajúcim v núdzi, ale bol policajtom a jeho povinnosťou bolo konať zákonne, predovšetkým tak, aby nepoškodzoval dobré meno a dôveru v PZ. Pre posúdenie konania žalobcu rozporného so zákonom odôvodňujúce porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom bolo rozhodujúce predovšetkým zistenie vyplývajúce z vykonaného dokazovania, že žalobcovi sa podarilo vypátrať spomínané odcudzené vozidlo patriace poškodenej W.I. B., no namiesto toho, aby vykonal štandardné opatrenia na zaistenie páchatel'ov trestného činu krádeže, zvolil spolu s kolegom S. G. riešenie prostredníctvom svojvôle. Krajský súd poukázal na to, že žalobca bol v čase rozhodnom pre posúdenie jeho konania ako policajt povinný dodržiavať právne predpisy a služobnú prísahu, avšak z vykonaného dokazovania vyplynulo, že týmto spôsobom nekonal, pričom jeho konanie smerom k poškodenej a k osobám podozrivým zo spáchania trestného činu krádeže bolo spôsobilé vzbudiť pochybnosti o jeho čestnosti ako aj naštrbiť dôveru občanov v PZ.

8. Krajský súd zdôraznil, že zákon č. 73/1998 Z.z. (napr. § 48 ods. 3) a zákon č. 171/1993 Z.z. (napr. § 8 a nasl.) vyžaduje striktné dodržiavanie svojich ustanovení vo vzťahu k plneniu služobných

povinností a predpokladá, že príslušník PZ v rámci svojho postavenia bude príkladne rešpektovať zákony a iné právne predpisy tak, ako sa k tomu zaviazal v služobnej prisaha a je v príkrom rozpore s dôležitými záujmami štátnej služby, aby v služobnom pomere bol ponechaný policajt, ktorý aj napriek tomu, že bol oboznámený s predpismi týkajúcimi sa disciplíny príslušníkov PZ, dopustil sa konania v rozpore s príslušnými predpismi, nezlučiteľného s postavením a úlohami príslušníka PZ. Konanie žalobcu tak bolo v príkrom rozpore s dôležitým záujmom štátnej služby PZ, najmä, ako bolo konštatované vyššie, so záujmom na čestnosti a dôslednom dodržiavaní služobnej disciplíny a všeobecne záväzných právnych predpisov všetkými príslušníkmi PZ. Taktiež žalobca konal v rozpore so záujmom na upevňovaní dôvery občanov v PZ. Spôsob riešenia predmetnej situácie žalobcom, svojpomoc mimo štandardov úkonov PZ, bol podľa krajského súdu nesúladný so zákonom, a z tohto dôvodu aj neprípustný. K tomuto poukázal na argumentáciu žalovaného, že vzhľadom na známe okolnosti prípadu, ak ich cieľom malo byť odhalenie páchatel'ov trestného činu a ich zadržanie, toto nemohlo byť zvládnuté len dvojicou kriminalistov alebo mohlo byť zvládnuté len veľmi ťažko.

9. Krajský súd sa nestotožnil s námietkou, že skutkové závery nevyplývajú z dôkazov, sú v rozpore s ďalšími vykonanými dôkazmi a nevyplývajú z administratívneho spisu resp. sú s ním v rozpore. Uviedol, že minimálne nelogickým sa súdu javilo tvrdenie žalobcu, že nebolo preukázané, že by on alebo jeho kolega mali informácie o osobe páchatel'a spôsobilé na jeho zaistenie, nebolo zrejmé, aké konkrétne informácie mal kolega zistiť, ani, či mohli byť spôsobilé na zaistenie páchatel'a. Podľa krajského súdu, pokiaľ mali mať informácie od informátora o možnosti „odkúpenia“ vozidla od osôb, ktoré ho mal žalobca a jeho kolega v rozhodnom čase v držbe, bolo logickým sa domnievať, že tieto osoby sú buď priamo páchatelia alebo o páchatel'och disponujú relevantnými informáciami, pričom poznali miesto a čas stretnutia, na ktorom malo byť odovzdané odcudzené vozidlo a preto mali dostatok informácií na to, aby vykonali potrebné opatrenia na vyšetrenie veci a odhalenie a prípadne priame zadržanie páchatel'ov a súčasne o veci vopred informovali svojho nadriadeného.

10. Z dôkazov vykonaných v administratívnom konaní podľa krajského súdu vyplýva právny záver konštatovaný žalovaným v jeho rozhodnutiach, teda že žalobcovi bolo preukázané spáchanie protiprávneho konania zakladajúce dôvod jeho prepustenia. Ďalej uviedol, že zistený skutkový stav a jeho posúdenie zo strany žalovaného vplynulo najmä z výpovedí W. B., W. K. F. B., R., V.I. G.. K tomu poukázal na konkrétne zistenia a to, že W. B. vypovedala konzistentne, sama odmenu alebo nálezné za nájdenie alebo vrátenie odcudzeného vozidla neponúkala, ale konkrétnu sumu pre informátora od nej pýtal žalobcov kolega S. G. najskôr sám a neskôr so žalobcom. Prijatie 500,- eur potvrdil i žalobca tvrdiac, že išlo o sumu ponúknutú poškodenou z jej vlastnej iniciatívy, čo sa nepotvrdilo. Krajský súd nepovažoval za relevantné, o koho iniciatívu išlo, avšak konštatoval, že žalobca ako policajt nebol oprávnený prijať od poškodenej žiadnu hotovosť za účelom ich použitia v súvislosti s jeho zákonnou povinnosťou - vypátrania odcudzeného vozidla a zistenia páchatel'ov. Krajský súd ďalej uviedol, že bolo žalobcovou povinnosťou zdržať sa akéhokoľvek konania porušujúceho zákon a znižujúceho vážnosť, dôstojnosť a dôveryhodnosť PZ. Žalobca ako príslušník PZ mohol konať iba na základe zákona, v jeho medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Prijatie a použitie hotovosti policajtom od poškodenej na operatívne účely alebo na zabezpečenie vrátenia odcudzeného vozidla nie je právnymi predpismi dovolené. Nedostatok finančných prostriedkov na pokrytie sumy požadovanej za vrátenie odcudzeného motorového vozidla na účte OR PZ v Košiciach nebolo pre dané konanie ospravedlnením. Krajský súd konštatoval, že bolo v príkrom rozpore s povinnosťou príslušníka PZ dbať, aby svojím správaním neznížil vážnosť a dôveryhodnosť PZ, keď sa žalobca vystupujúc pred poškodenou ako policajt podujal sprostredkovať jej vrátenie odcudzeného vozidla, pričom k tomu využil poznatky, ktoré získal služobnou činnosťou a vypátranie odcudzeného motorového vozidla bolo v súlade s úlohami PZ (§ 2 ods. 1 písm. l/ z. č. 171/1993 Z.z.). Ďalšie kroky žalobcu od prevzatia peňazí až po vrátenie vozidla boli vykonávané v rozpore s jeho povinnosťami príslušníka PZ a ako také mohli byť logicky hodnotené ako konanie zakladajúce dôvod prepustenia zo služobného pomeru. Policajt je povinný konať v súlade s Ústavou SR, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, plniť svedomite úlohy uložené rozkazmi, nadriadenými, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený. Je zároveň povinný zdržať sa konania, ktoré by mohlo viesť k stretu dôležitého záujmu štátnej služby s osobnými záujmami, najmä nezneužívať informácie získané v súvislosti s

výkonom služby na vlastný prospech alebo na prospech iného a je povinný zdržať sa konania, ktoré by mohlo ohroziť dôveru v PZ. Krajský súd ďalej poukázal na to, že žalobca síce priamo peniaze od poškodenej nepýtal, ale zúčastnil sa stretnutia, na ktorom boli odovzdané, nezabránil odovzdaniu a pri následnom zaistení vozidla a nezadržaní osôb bol rovnako iniciatívny ako jeho kolega. Informátor K. potvrdil, že o sume potrebnej na získanie vozidla komunikoval s kolegom žalobcu. Riaditeľ OKP OR PZ v Košiciach pplk. R.. V. G. poprel, že by bol informovaný o potrebe sumy 500,- € výmenou za vrátenie vozidla poškodenej.

11. Krajský súd sa stotožnil so závermi žalovaného, že žalobca nevykonával žiadne opatrenia na zaistenie páchatel'ov trestného činu krádeže, a to napriek skutočnosti, že cestou informátora mal spolu s kolegom relevantné indicie o páchatel'och trestného činu krádeže, ktoré boli spôsobilé na ich zaistenie ako aj na zaistenie odcudzeného vozidla. Taktiež po tom, čo žalobcov kolega vyžiadal od poškodenej 500,- € za účelom ich použitia ako odmeny pre informátora resp. pre osoby, ktoré mali vozidlo v držbe, podľa všetkého aj páchatel'ov, túto sumu od poškodenej s kolegom prevzali a ďalej použili na vrátenie odcudzeného vozidla. Zároveň žalobca (a jeho kolega) nevykonával žiadne úkony k zaisteniu osôb, ktoré priviezli na dohodnuté miesto odcudzené motorové vozidlo a umožnili týmto osobám ujsť a vyhnúť sa trestnej zodpovednosti.

12. K namietaným nedostatkom odôvodnenia rozhodnutí vydaných v administratívnom konaní krajský súd uviedol, že obe rozhodnutia tvoriace jeden celok nie sú nepreskúmateľné, i keď z pohľadu účastníka konania by mohlo každé správne rozhodnutie vykazovať vyššie kvalitatívne i kvantitatívne parametre. Napriek uvedenému konštatoval, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia žalovaného v kontexte s prvostupňovým rozhodnutím poskytuje dostatočný základ na jeho vecné preskúmanie, je dostatočne adresné, obsahuje dostatočné odborné argumenty vysvetľujúce právny názor správneho orgánu a preskúmateľne sa zaoberá právnym posúdením a hodnotením skutkového stavu vyplývajúceho z vykonaných dôkazov, ďalej z napadnutého rozhodnutia vyplýva a je zřejmé, na základe čoho dospel žalovaný vo svojom rozhodnutí k právnemu záveru.

13. Krajský súd vo vzťahu k disciplinárnym odmenám konštatoval, že udeľovanie odmien policajtom v predchádzajúcom období nevyklučuje klasifikáciu jeho ďalšieho konania ako porušenie služobnej prísahy a povinností zvlášť hrubým spôsobom, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, ktoré spĺňajú podmienky na prepustenie zo služobného pomeru. K tomu uviedol, že hoci žalobcovi slúži ku cti, že bol 92-krát disciplinárne odmenený, nepovažuje za nezákonnosť, pokiaľ žalovaný na tieto skutočnosti neprihliadol, pretože porušenie právnych predpisov nie je možné tolerovať len z toho dôvodu, že sa ho dopustil doposiaľ vzorný policajt. Dôvod posúdenia závažnosti skutku ako jedného z dôvodov prepustenia podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. nijako nezávisí od celkového pohľadu na pôsobenie policajta počas obdobia pred dotknutým konaním.

14. Krajský súd k námietke, že žalovaný po vrátení veci Najvyšším súdom SR uskutočnil nanovo celé dokazovanie a doplnil ďalšie dôkazy konštatoval, že uvedené nemožno považovať za nesprávny postup v rozpore so zákonom. K tomu uviedol, že rozsah dokazovania a dôkazné prostriedky sú na úvahe správneho orgánu a jediným imperatívom, ktorým je pri realizácii tejto svojej výsostnej kompetencii správny orgán viazaný, je povinnosť spoľahlivo zistiť skutkový stav, preto pokiaľ žalovaný vykonával aj ďalšie, súdom nenariadené dôkazy, konal tak poskytujúc žalobcovi viac práv, nie menej.

15. K námietke nezákonnosti dôkazu - prepisov zvukových záznamov, získaných na základe rozhodnutia sudcu Krajského súdu Košice I č. KS KE-V-133-1/2012-3-Ntt z 13. novembra 2012 o odpočúvaní a zázname telekomunikačnej prevádzky, krajský súd poukázal na to, že prepisy neboli hlavným ale len podporným dôkazom o skutku, ktorého sa žalobca dopustil, pričom Najvyšší súd SR v zrušujúcom rozsudku č.k. 8Sžo/221/2015 z 22. júna 2017 konštatoval, že nepovažuje prepisy zvukových záznamov za nezákonný dôkaz, aj vzhľadom na to, že boli získané na základe rozhodnutia sudcu. K námietke, že žalovaný nebol oprávnený nahliadať do vyšetrovacieho spisu a dôkazy z neho boli takto získané nezákonne krajský súd uviedol, že je síce pravdou, že § 69 ods. 1 Trestného poriadku nezahŕňa žalovaného medzi subjekty oprávnené nazeráť do vyšetrovacieho spisu, v § 69 ods.

4 Trestného poriadku je však ustanovené, že práva štátnych orgánov nazeráť do spisov podľa osobitného zákona nie sú ustanoveniami predchádzajúcich odsekov dotknuté. S poukazom na § 238 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. sa krajský súd nestotožnil s námietkou, že zákon č. 73/1998 Z.z. neobsahuje ustanovenie, ktoré by umožňovalo služobnému orgánu nazrieť do trestného spisu. K tomu doplnil, že hoci personálne konanie vedené voči príslušníkovi PZ je autonómne konanie a ako také je nezávislé od priebehu trestného alebo iného deliktuálneho konania, dôkazy zabezpečené v trestnom konaní môžu tvoriť podklad pre rozhodnutie správneho orgánu v konaní personálnom, ak takéto dôkazy vezme správny orgán do úvahy kriticky, na základe ich vlastného posúdenia a zhodnotenia právnej relevantnosti. V tejto súvislosti poukázal aj na § 238 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z., a uviedol, že okrem zabezpečenia podkladov z vyšetrovacieho spisu správny orgán vykonal vo veci vlastné rozsiahle šetrenie a zabezpečil dôkazy, ktoré žalobcu usvedčili z konania klasifikovaného v preskúmaných rozhodnutiach, pričom správny orgán vykonané dôkazy posúdil z hľadiska ich závažnosti, čím akceptovateľne uplatnil všeobecne platnú zásadu voľného hodnotenia dôkazov v konaní vo veciach služobného pomeru príslušníkov PZ.

16. Za nedôvodnú považoval krajský súd námietku, že žalobcovi nebola poskytnutá dostatočná lehota na vyjadrenie k návrhu na jeho prepustenie. K tomu poukázal na to, že konanie v predmetnej veci bolo začaté v roku 2013, po začatí konania dňa 15. februára 2013 mu poskytol nadriadený lehotu na vyjadrenie do 25. februára 2013 a žalobca sa písomne vyjadril dňa 27. februára 2013 a ústne do zápisnice dňa 7. marca 2013, následne dňa 3. apríla 2013 podal voči pôvodnému personálnemu rozkazu rozklad a podal aj správnu žalobu proti pôvodnému zrušenému rozhodnutiu žalovaného o rozklade č. SLV-PS-PK-61/2013 z 4. júla 2013 a aktívne vystupoval aj v preskúmanom konaní pred žalovaným. Preto podľa krajského súdu žalobca v súčasnosti už nemôže tvrdiť, že mu nebol poskytnutý dostatočný priestor na vyjadrenie sa k predmetu konania a k dôkazom vykonaným v konaní pred žalovaným, pričom bol informovaný o obsahu administratívneho spisu a o všetkých úkonoch správneho orgánu vykonaných v konaní, o čom svedčia jeho kvalifikované podania v rámci administratívneho konania a napokon aj podanie dvoch správnych žalôb. Navyiac krajský súd dodal, že po vrátení veci žalovanému na ďalšie konanie, v konaní o rozklade boli v zmysle pokynu Najvyššieho súdu SR vykonané výsluchy všetkých osôb za aktívnej účasti žalobcu a jeho právnej zástupkyne, pri ktorých mohli klásť vypočúvaným osobám otázky a konfrontovať si s nimi svoje názory a postoje.

17. K námietke, že personálny rozkaz bol doručený po uplynutí zákonnej lehoty podľa § 192 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z.z., krajský súd s poukazom na toho času účinné znenie cit. zákona uviedol, že nadriadeným sa v danom prípade v zmysle ustálenej praxe rozumie nadriadený s personálnou právomocou voči žalobcovi, teda ten nadriadený, ktorý je oprávnený rozhodnúť o prepustení policajta zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. d/ až g/ zákona č. 73/1998 Z.z. a takýmto nadriadeným je teda iba minister vnútra v zmysle Nariadenia ministra vnútra SR č. 62/2003 o rozsahu pôsobnosti nadriadených vo veciach služobného pomeru. Až deň kedy sa nadriadený s personálnou právomocou vo vzťahu k žalobcovi oboznámil s oznámením dôvodným pre vydanie personálneho rozkazu, je dňom začatia konania o prepustení policajta zo služobného pomeru. Krajský súd konštatoval, že postup žalovaného a vydané rozhodnutia v súlade so zákonom, doručené v rámci lehoty ustanovenej § 192 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z.z..

18. Námietku nepríslušnosti orgánu, vykonávajúceho dokazovanie a spracovanie návrhu na prepustenie krajský súd vyhodnotil ako nedôvodnú a uviedol, že návrh podľa § 193 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. spracováva spravidla bezprostredne nadriadený na predpísanom tlačive a predkladá ho bezodkladne služobným postupom na ďalšie opatrenie nadriadenému, ktorý je oprávnený rozhodnúť o prepustení policajta zo služobného pomeru, pričom nebolo sporným, že bezprostrednou nadriadenou žalobcu bola v čase rozhodnom pre posúdenie veci N.. V.. M. O. a preto skutočnosť, že vykonala šetrenie a spracovala predmetný návrh nemohlo byť považované za v rozpore so zákonom. K námietke, že žalovaný po vrátení veci o vykonanie celého dokazovania požiadal práve N.. V.. M. O., ktorá bola v minulosti žalobcovou bezprostrednou nadriadenou a ktorá vypracovala návrh na jeho prepustenie zo služobného pomeru a v tejto súvislosti možno mať pochybnosti, či N.. V.. M. O. nemala byť vylúčená z konania obdobne ako vyplýva z ust. § 9 ods. 2 Správneho poriadku, krajský súd poukázal na to, že konanie podľa zákona č. 73/1998 Z.z. (mimo výkon rozhodnutia) sa nespravuje

ustanoveniami Správneho poriadku a ďalej uviedol, že ak aj osoba zastupujúca štátny orgán v určitom stupni konania vykonala nejaké úkony, prípadne aj rozhodla vo veci, nemôže byť považovaná za vylúčenú z konania (pre zaujatosť), pretože v danom prípade sa nejedná o relevantný pomer k veci ani k účastníkom konania alebo ich zástupcom, keďže vyjadrením právneho názoru alebo vykonaním úkonov realizuje takáto osoba zákonnú kompetenciu, ktorá nekoliduje s ustanoveniami týkajúcimi sa vylúčenia.

19. Krajský súd neakceptoval námietku o neumožnení práva na poskytnutie náležitej ochrany odborovým orgánom, ktorému nebol poskytnutý kompletný spisový materiál, keďže žalobca o tomto nepredložil dôkaz a naopak z administratívneho spisu vyplýva, že nadriadená žalobcu pred jeho podaním ministromi vnútra návrh na prepustenie spoločne so súvisiacim spisovým materiálom predložila na prerokovanie a zaujatie stanoviska príslušnému odborovému orgánu, ktorý k nemu vyslovil súhlasné stanovisko a odporučil ho realizovať. K námietke, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva, či bol rozklad žalobcu prerokovaný v poradnej komisii podľa § 243 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z., krajský súd uviedol, že informácia o stanovisku poradnej komisie k rozkladu nie je zákonom stanovenou náležitosťou rozhodnutia, preto neuvedenie tejto informácie nemôže byť dôvodom na posúdenie nezákonnosti rozhodnutia.

20. Žalobca ako sťažovateľ, zastúpený advokátkou, podal včas kasačnú sťažnosť z dôvodu, že krajský súd nesprávnym procesným postupom mu znemožnil, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 440 ods. 1 písm. f/ SSP, ďalej, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 440 ods. 1 písm. g/ SSP a z dôvodu, že sa možno domnievať, že vo veci rozhodol vylúčený sudca v zmysle § 440 ods. 1 písm. e/ SSP. Navrhol, aby kasačný súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že rozhodnutie žalovaného v spojení s personálnym rozkazom zrušuje a vec vracia ministromi vnútra SR na ďalšie konanie, alebo aby zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

21. Vo vzťahu k dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. e/ SSP sťažovateľ argumentoval, že predseda senátu, ktorý rozhodoval v prejednávanej veci, bol predsedom senátu taktiež v jeho predchádzajúcej veci, t.j. v konaní vedenom pod sp.zn. 2S/219/2013, v ktorej vydaný rozsudok sp.zn. 2S/219/2013-121 (ďalej aj len „predchádzajúci rozsudok“) bol rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp.zn. 8Sžo/221/2015 zmenený a rozhodnutie žalovaného bolo zrušené a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Sťažovateľ namietal, že z objektívneho hľadiska sa na predchádzajúcu ako aj prejednanú vec viažu tie isté skutkové okolnosti a predseda senátu mal možnosť prehodnocovať svoj rozsudok vydaný v predchádzajúcom konaní a je možné, že názory a predsudky z predchádzajúceho konania premietol aj do nového rozhodnutia. Poukázal na to, že v prejednávanej veci krajský súd napr. v bodoch 66, 67 a 89 cituje závery z predchádzajúceho rozsudku. Súčasne namietal, že aj žalovaný do napadnutého rozhodnutia prekopíroval celé rozsiahle úvahy uvedené v predchádzajúcom rozsudku.

22. Vo vzťahu k dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. f/ SSP namietal, že krajský súd sa nevysporiadal so všetkými podstatnými právnymi a skutkovo relevantnými žalobnými námietkami, v dôsledku čoho napadnutý rozsudok považuje za nepreskúmateľný. Namietal, že krajský súd sa sústredil najmä na posúdenie súladu konania sťažovateľa so zákonom a právny záver, ku ktorému dospel, nezodpovedá preukázaným skutočnostiam. Namietal, že krajský súd sa mýli, pokiaľ konštatuje, že informácie získané od informátora ohľadom miesta a času predstieranej kúpy odcudzeného vozidla sú spôsobilé na zaistenie páchateľov trestného činu krádeže. Nestotožnil sa s konštatovaním v bode 76 napadnutého rozsudku, že cieľom bolo zaistiť vozidlo a umožniť páchateľom ujsť a vyhnúť sa zadržaniu, pretože uvedené nevyplývalo z dôkazov. Podľa sťažovateľa nie je pravdou, že nadriadený R. G. poprel, že by ho informovali o potrebe sumy 500,- €, pretože tento to len nepotvrdil a nepamätal si. Ďalej namietal, že sa krajský súd nevysporiadal s jeho námietkou týkajúcou sa ďalších následných úkonov, ktoré vykonali za účelom vypátrania zaistenia páchateľov (lustrácia vozidla, na ktorom mali uniknúť). Sťažovateľ namietal, že krajský súd sa nevysporiadal ani s rozpormi vo výpovediach poškodenej B. a ignoroval existenciu ďakovného listu. Podľa sťažovateľa bola nesprávne vyvedená jeho zodpovednosť za správanie sa jeho kolegu G., keďže o takom správaní nemá vedomosť, čo vyplýva aj z obsahu administratívneho spisu.

23. Nestotožnil sa so záverom krajského súdu, že nie je chybou, pokiaľ správny orgán prevezme do odôvodnenia konštatácie správneho súdu, keďže uvedené je obmedzené tým, „ako vec vnímal sudca“. Ďalej namietal, že krajský súd sa nezaoberal množstvom dôkazov svedčiacich v jeho prospech, uvedených v rozhodnutí žalovaného, ani ich vyhodnotením zo strany žalovaného a uviedol, že v rozhodnutiach správnych orgánov sú úplne zamlčané dôkazy ako ďakovný list poškodenej, úradný záznam OKP OR PZ v Košiciach zo 4. decembra 2014 o nedostatku finančných prostriedkov, výpovede svedkov R.. B. N., W. N., ďalej jeho poznámky z diára a zhodnotenie jeho služobnej činnosti spracované V.. Y.. Namietal taktiež, že v zhrnutí výpovedí svedkov nie sú popísané všetky rozhodujúce skutočnosti (najmä u svedkov R.. Š.I., B.. M., W.. K. F. R.. G.) a neboli odstránené rozpory vyplývajúce z vykonaných dôkazov vo vzťahu k otázke lustrácie vozidla zn. Ford Ka, bielej farby. Podľa sťažovateľa sa krajský súd nevysporiadal ani s námietkou nedodržania subjektívnej lehoty vo vzťahu k doručeniu rozhodnutia prvostupňového orgánu o prepustení zo služobného pomeru, k čomu argumentoval tým, že o jeho skutku sa žalovaný dozvedel z obsahu uznesenia o vznesení obvinenia a nie až z návrhu na jeho prepustenie. Sťažovateľ namietal, že nie je zrejmé, ako krajský súd dospel k záveru, že jeho priamou nadriadenou je V.. O., ďalej to, že odborový orgán neobdržal kompletný spisový materiál a to, že chýbala informácia, či bol jeho rozklad prerokovaný v poradnej komisii podľa § 243 ods. 2 zákona o štátnej službe.

24. Vo vzťahu k dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. g/ SSP namietal, že krajský súd nepoužil čl. 1 písm. d/ nariadenia ministra vnútra č. 18/2008 o niektorých konaniach, ktoré zakladajú dôvod prepustenia príslušníka PZ zo služobného pomeru, v zmysle ktorého zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy spočíva v konaní s úmyslom získať neoprávnené výhody na vlastný prospech alebo na prospech iného a v úmyselnom neoprávnenom konaní proti majetku iného. V tomto smere podľa sťažovateľa nebolo zisťované, či jeho konanie naplnilo znaky skutkovej podstaty najmä vo vzťahu k objektívnej ale najmä subjektívnej stránke. Ďalej namietal, že nebol aplikovaný § 38a zákona č. 171/1993 Z.z. a nariadenie ministra vnútra č. 53/2009 o operatívno-pátracej činnosti, v dôsledku čoho neboli zohľadnené špecifiká jeho práce aj vo vzťahu k metódam a prostriedkom jej vykonávania. Namietal, že krajský súd neaplikoval § 241 ods. 3 v spojení s § 192 ods. 1 písm. e/ zákona o štátnej službe, keď sa nevysporiadal s jeho námietkou, že konštatovanie ohľadom porušenia služobnej prísahy zvlášť hrubým spôsobom a toho, že ponechanie sťažovateľa by bolo na ujmu dôležitým záujmom štátnej služby sú len všeobecné. Krajský súd podľa sťažovateľa vôbec neskúmal, či konanie sťažovateľa dosahovalo intenzitu porušenia prísahy alebo služobných povinností a neprihliadol na osobu policajta, ďalej v rozpore s judikatúrou Najvyššieho súdu SR (rozsudok Najvyššieho súdu sp.zn. 2Sžo/12/2014) nevyhodnocoval kumulatívne splnenie oboch zákonných podmienok podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona o štátnej službe. Ďalej sťažovateľ namietal, že krajský súd nesprávne interpretoval § 243 ods. 3 zákona o štátnej službe, kedy neprihliadol na jeho námietku o porušení dvojinštančnosti konania tým, že žalovaný celé dokazovanie vykonal nanovo a doplnil ho, pričom sa snažil napraviť nedostatočné odôvodnenie personálneho rozkaz, čo podľa sťažovateľa mohol napraviť len jeho zrušením. V súvislosti so zákonnosťou dôkazov vyplývajúcich z nazretia do vyšetrovacieho spisu namietal, že krajský súd nesprávne interpretoval § 69 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 238 ods. 1 zákona o štátnej službe. Podľa sťažovateľa krajský súd nesprávne vyložil § 193 ods. 2 zákona o štátnej službe, keď považoval právo na obhajobu za zachované tým, že mu bol poskytnutý dostatočný priestor na vyjadrenie k predmetu konania a k vykonaným dôkazom hoci až v rozkladovom konaní. Poukázal na svoju predchádzajúcu námietku, že mu bola poskytnutá lehota na vyjadrenie sa k návrhu v dĺžke dvoch dní, čo nezodpovedá podmienkam pre plné uplatnenie práva na obhajobu. Namietal, že krajský súd vôbec neaplikoval § 250 ods. 1 písm. b/ zákona o štátnej službe o neplatnosti právnych úkonov vrátane návrhu na prepustenie urobenými V.. O. ako nepríslušnou nadriadenou po nadobudnutí právoplatnosti a vykonateľnosti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 3S/256/2011. V doplnení kasačnej sťažnosti namietal neaplikovanie § 233 ods. 1 zákona o služobnom pomere a uviedol, že žalovaný bol v zmysle § 243 ods. 3 zákona o štátnej službe oprávnený doplniť dovtedajšie konanie, prípadne odstrániť nedostatky, avšak žalovaný celé dokazovanie vykonal nanovo, čo podľa sťažovateľa potvrdilo existenciu závažných väd prvostupňového rozhodnutia. Ďalej namietal porušenie zásad dokazovania aj s poukazom na § 233 ods. 2 a § 238 ods. 4 zákona o štátnej službe.

25. Žalovaný sa vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti stotožnil s napadnutým rozsudkom krajského súdu a kasačnú sťažnosť navrhol zamietnuť ako nedôvodnú.

26. V zmysle čl. 154g ods. 4 a 6 Ústavy v spojení s § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „zákon č. 757/2004 Z.z.“) odo dňa 1. augusta 2021 začal Najvyšší správny súd SR činnosť a stal sa príslušným na konanie vo všetkých veciach, v ktorých do 31. júla 2021 konali senáty správneho kolégia Najvyššieho súdu SR. Predmetná kasačná sťažnosť bola predložená Najvyššiemu súdu SR 15. marca 2021 a bola zaregistrovaná pod sp.zn. 1Sžk/13/2021. V zmysle uvedeného je od 1. augusta 2021 na konanie o predmetnej kasačnej sťažnosti príslušný Najvyšší správny súd SR. Vec bola v zmysle § 51 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z. v súlade s platným a účinným Rozvrhom práce Najvyššieho správneho súdu SR náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených Ministerstvom spravodlivosti SR pridelená senátu 5S Najvyššieho správneho súdu SR, ktorý o nej rozhodol v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozhodnutia pod pôvodnou spisovou značkou. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 11 písm. h/ SSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach dôvodov podanej kasačnej sťažnosti v zmysle § 453 ods. 1 a 2 SSP, kasačnú sťažnosť prejednal postupom bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky <<http://www.nssud.sk>> (§ 137 ods. 2 a 3 SSP) a kasačnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 461 SSP zamietol ako nedôvodnú.

25. Podľa § 48 ods. 3 písm. a/ zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov, policajt je povinný plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený.

26. Podľa § 48 ods. 3 písm. b/ zák.č. 73/1998 Z.z. policajt je povinný vykonávať štátnu službu osobne, riadne a včas.

27. Podľa § 48 ods. 3 písm. f/ zák.č. 73/1998 Z.z. policajt je povinný zdržať sa konania, ktoré by mohlo viesť k stretu dôležitého záujmu štátnej služby s osobnými záujmami, najmä nezneužívať informácie získané v súvislosti s výkonom služby na vlastný prospech alebo na prospech iného.

28. Podľa § 48 ods. 3 písm. g/ zák.č. 73/1998 Z.z. policajt je povinný v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor.

29. Podľa § 48 ods. 3 písm. h/ zák. č. 73/1998 Z.z. policajt je povinný dodržiavať služobnú disciplínu.

30. Podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zák. č. 73/1998 Z.z. policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

27. Kasačný súd uvádza, že rozsah súdneho prieskumu v prejednávanej veci je limitovaný skutočnosťou, že správne súdy nie sú skutkovými súdmi, ale posudzujú len právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu sa prieskum zameriava na zodpovedanie otázky, či kompetentné orgány rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Ďalším determinantom súdneho prieskumu v prejednávanej veci je skutočnosť, že v prípade prepustenia zo služobného pomeru posúdenie otázky závažnosti porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti je predmetom správneho uváženia žalovaného a súdu neprislúcha, aby vlastnou úvahou nahrádzal diskrečné oprávnenie správneho orgánu v otázke naplnenia obsahu právne neurčitého pojmu „porušenie služobnej prísahy a služobných povinností zvlášť hrubým spôsobom“, pretože by tým vstupoval do právomoci orgánu exekutívy, ktorá mu neprináleží (rozsudok Najvyššieho súdu sp.zn. 7Sžo/26/2016). V zmysle § 27 ods. 2 SSP pri rozhodnutí, ktoré orgán verejnej správy vydal alebo

vykonan na základe zákonom povolenej správnej úvahy, správny súd preskúmava či také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah nevybočili z medzí a hľadísk ustanovených zákonom a teda súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia. Vzhľadom na uvedené sa kasačný súd obmedzí len na posúdenie kľúčovej otázky pre rozhodnutie vo veci, ktorou je to, či správna úvaha aplikovaná v prejednávanej veci nevybočila z medzí a hľadísk ustanovených zákonom a to aj vo vzťahu k tomu, či bola aplikácia tohto inštitútu v napadnutom rozhodnutí zdôvodnená.

28. Kasačný súd konštatuje, že v napadnutom rozhodnutí žalovaného je obsiahnutá správna úvaha a teda zdôvodnenie preukazujúce naplnenie oboch kumulatívnych zákonných podmienok pre skončenie služobného pomeru sťažovateľa. Správny orgán k naplneniu tejto podmienky uviedol, aké konkrétne konanie sťažovateľa posúdil ako hrubé porušenie služobnej prísahy a služobnej disciplíny, spolu s vyhodnotením relevantných konkrétnych okolností skutku a osoby sťažovateľa. Zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy spočívalo podľa žalovaného v tom, že sťažovateľ nebol čestným a disciplinovaným príslušníkom PZ, keď pri objasňovaní trestného činu krádeže motorového vozidla ku škode poškodenej od tejto spoločne s jeho kolegom prevzali peniaze za vrátenie jej vozidla, nevykonali žiadne opatrenia na zaistenie osôb, ktoré vozidlo priviezli na dohodnuté miesto, následkom čoho tieto osoby z miesta ušli a teda svoje sily a schopnosti sťažovateľ nevynaložil na ochranu práv a majetku iného, ale sám do neho zvlášť hrubým spôsobom zasiahol. K posúdeniu uvedeného ako zvlášť hrubého porušenia služobnej prísahy žalovaný identifikoval aj právny rámec, resp. dotknuté ustanovenia, ktoré boli porušené, kedy konkretizoval, že sťažovateľ nevykonával riadne služobnú činnosť na úseku svojho služobného zariadenia, keď počas nej svedomite neplnil úlohy, uložené mu § 2 ods. 1 písm. b/ zákona č. 171/1993 Z.z. a čl. 1 prílohy k nariadeniu ministra vnútra č. 3/2002 o etickom kódexe príslušníka PZ.

29. Možno konštatovať, že žalovaný aj vo vzťahu k zvlášť hrubému porušeniu služobnej povinnosti taktiež dostatočne konkretizoval ustanovenia, ktoré mali byť porušené konaním sťažovateľa. V danom prípade žalovaný konkretizoval, že sťažovateľ nevykonával riadne štátnu službu, keď sa nezdržal konania, ktoré viedlo k stretu dôležitého záujmu štátnej služby s ostatnými záujmami, mohlo narušiť vážnosť PZ a ohroziť dôveru v tento zbor, čím zvlášť hrubým spôsobom porušil aj základné povinnosti policajta uvedené v § 48 ods. 3 písm. a/, b/, f/, g/ a h/ zákona. K uvedenému kasačný súd uvádza, že každé porušenie služobnej prísahy a služobných povinností a jeho dôsledky pre naplnenie druhej podmienky - t.j., že ponechanie dotknutého príslušníka v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, je potrebné vyhodnocovať individuálne a to vo vzťahu ku konkrétnym skutkovým okolnostiam zisteného porušenia a k posudzovanej osobe, čo taktiež bolo z pohľadu kasačného súdu zo strany žalovaného resp. prvostupňového orgánu realizované, kedy správne orgány prihliadnuc na skutkové okolnosti spočívajúce v konaní sťažovateľa, zakladajúce hrubé porušenie služobnej prísahy a služobných povinností konšatovali, že tieto mali za následok, že ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, pretože sťažovateľ konal úmyselne pre získanie neoprávnenej výhody na vlastný prospech alebo na prospech iného a úmyselne neoprávnene konal proti majetku iného.

30. Kasačný súd uvádza, že zákonná úprava služobného pomeru príslušníkov ozbrojených zborov poskytuje príslušníkom v služobnom pomere nižšiu mieru ochrany než je to u zamestnancov v pracovnom pomere a kladie na nich vyššie nároky a požiadavky na čestnosť a rešpektovanie zákona (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 8Sžo/18/2014 z 30. apríla 2015). Z vyššie uvedených dôvodov, ako aj z odôvodnenia správnej úvahy zo strany správnych orgánov vo vzťahu k naplneniu dôvodov pre prepustenie zo služobného pomeru, považoval kasačný súd záver žalovaného o spáchaní vytýkaného skutku sťažovateľom tak ako je uvedené v rozhodnutí o jeho prepustení zo služobného pomeru za dôvodný a s poukazom na to za rovnako dôvodný aj záver o naplnení predpokladov na jeho prepustenie zo služobného pomeru z dôvodu porušenia služobnej prísahy zvlášť hrubým spôsobom v zmysle ustanovenia § 192 ods. 1 písm. e/ zákona o štátnej službe, v dôsledku čoho by jeho ponechanie v služobnom pomere bolo na ujmu dôležitých záujmov služby.

31. Kasačný súd ďalej konštatuje, že vykonané dôkazy, z ktorých správne orgány vychádzali možno považovať za zákonné, nie sú pochybné z hľadiska prameňa, z ktorého pochádzajú, pričom z

administratívneho spisu vyplynulo, že vo veci boli dodržané procesné zásady správneho konania a vykonané dôkazy umožňujú prijať skutkový záver, ku ktorému správne orgány dospeli. Vo vzťahu k dodržaniu procesných zásad kasačný súd konštatuje, že žalovaný postupoval v intenciách zrušujúceho rozsudku Najvyššieho súdu SR sp.zn. 8Sžo/221/2015 z 22. júna 2017, ktorým Najvyšší súd SR zmenil pôvodný rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/219/2013-121 z 3. júna 2015 tak, že predchádzajúce rozhodnutie žalovaného č. SLV - PS - PK - 61/2013 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V citovanom rozsudku Najvyšší súd SR konštatoval pochybenie žalovaného z dôvodu, že nadriadený sťažovateľa v konaní o jeho prepustení zo služobného pomeru príslušníka PZ neupovedomil sťažovateľa ani jeho splnomocneného zástupcu o vykonaní výsluchov poškodenej, W.. K., W.. Y., B.. G., F. V. N. G., čím im neumožnil zúčastniť sa týchto výsluchov a klásť uvedeným osobám otázky. V novom konaní, o ktoré išlo vo veci samej, žalovaný vykonal nové dokazovanie, pričom o vykonaných výsluchoch tých istých osôb upovedomil sťažovateľa a umožnil mu konfrontáciu, čím uvedený nedostatok napravil. Je pravdou, že v porovnaní s predchádzajúcim konaním, žalovaný v rámci dokazovania vykonal aj ďalšie, súdom nenariadené dôkazy, avšak možno sa stotožniť s krajským súdom (bod 90 napadnutého rozsudku), že uvedené nemožno vnímať ako ujmu na procesných právach sťažovateľa, keďže mu v zásade poskytol viac práv, resp. si zadovážil väčšie množstvo podkladov pre rozhodnutie, čo prispieva k určitosti zistenia skutkového stavu.

32. Okrem uvedeného bolo zo strany Najvyššieho súdu SR konštatované pochybenie prvostupňovému orgánu, keď tento oprel svoje závery aj o ďalší dôkaz, a to o správu o odpočúvaní a zázname telekomunikačnej prevádzky, avšak neuviedol žiadne konkrétne časti správy, z ktorých pre neho vyplynul záver, že žalobca sa dopustil konania, ktoré zakladá dôvod na jeho prepustenie zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. Tento nedostatok žalovaný v napadnutom rozhodnutí odstránil, keď priamo v odôvodnení odcitoval z jeho pohľadu relevantné časti tejto správy.

33. Kasačný súd sa v ostatnom stotožňuje s posúdením krajského súdu v napadnutom rozsudku a konštatuje, že krajský súd sa v napadnutom rozsudku zaoberal všetkými relevantnými námietkami, preskúmal zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného a svoje rozhodnutie dostatočne odôvodnil. S predmetnými námietkami sa krajský súd dostatočne vysporiadal a vec posúdil aj v súlade so závermi rozsudku Najvyššieho súdu SR sp.zn. 8Sžo/221/2015 z 22. júna 2017, pričom neponechal otvorenú žiadnu spornú otázku, ktorej riešenie by bolo relevantné pre posúdenie prejednávanej veci.

34. Kasačný súd pri rozhodovaní o podanej sťažnosti ustálil, že kľúčovými dôvodmi pre jeho rozhodnutie vo veci samej boli tie právne a skutkové okolnosti, ktoré sú hodnotené zo strany kasačného súdu v texte tohto odôvodnenia. Hoci sťažovateľ v sťažnosti uvádza aj iné sťažnostné body, tieto nie sú schopné negovať správnosť napadnutého rozsudku a relevanciu záverov kasačného súdu, ktoré tvoria materiálny základ pre výrokovú časť tohto rozhodnutia, a ktoré sú prezentované vyššie v tomto odôvodnení. Z dôvodu marginálnej povahy zvyšných kasačných bodov pre výrok rozhodnutia kasačného súdu, kasačný súd o nich súhrne uvádza, že tieto samostatne ani kumulovane neboli pre vec podstatné, a preto ich kasačný súd detailnejšie v texte tohto odôvodnenia nehodnotí.

35. Kasačný súd preto v nadväznosti na uvedené konštatuje, že námietky sťažovateľa obsiahnuté v kasačnej sťažnosti tak neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu, ani rozhodnutí správnych orgánov a preto tieto vyhodnotil ako nedôvodné. Vzhľadom na vyššie uvedené tak kasačnú sťažnosť zamieta ako nedôvodnú podľa § 461 SSP.

36. O náhrade trov kasačného konania rozhodol tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu podľa § 167 v spojení s § 467 ods. 1 SSP nepriznal a žalovanému ich náhrada s ohľadom na § 168 SSP nevyplývala zo zákona.

37. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší správny súd SR v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.